

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **LMK Property Trade s.r.o.**
sídlem Truhlářská 1106/9, Praha 1
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020, č. j. KUZL-17836/2020-3, sp. zn. KUSP-17836/2020/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Zlína (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 14. 1. 2020, č. j. MMZL 182207/2019, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla r. z. X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič vozidla totiž dne 18. 8. 2018 okolo 19:29 hod. na silnici č. II/490 na ulici Březnická ve Zlíně překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h. Za toto jednání uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Magistrát vyzval žalobce k úhradě určené částky, kterou žalobce uhradil několik dní po uplynutí lhůty. Magistrát poté pochybil tím, že nepokračovat v šetření přestupku, ačkoliv § 125h odst. 5 věta druhá zákona o silničním provozu mu tuto povinnost ukládá. Dle žalobce měl magistrát správně reagovat tak, že provozovateli oznámí, že určená částka byla uhrazena po splatnosti, a proto pokračuje v šetření přestupku a vyzývá žalobce k podání vysvětlení. Kombinace skutečnosti, že provozovatel vozidla správní orgán neignoroval a měl snahu věc řešit (byť opožděně), a že magistrát měl reálnou šanci zjistit skutečného řidiče vozidla výzvou k podání vysvětlení, vede žalobce k závěru o nezákonnosti zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
3. Žalobce dále namítá, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy a proto je nelze použít jako důkaz. Záznam byl proveden stálým automatickým technickým systémem a měření provedla obecní policie. Obecní policie ovšem v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), nezveřejnila informaci o zřízení tohoto systému. Žalobce namítá, že správní orgán se nezabýval tím, zda bylo zřízení stálého technického systému vhodným způsobem uveřejněno. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a zároveň nezákonné, neboť tato zákonná podmínka nebyla splněna.
4. Skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií pro účely řízení o přestupku dle žalobce zároveň nemá oporu v zákoně, a představuje proto překročení pravomoci obecní policie. Dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009 – 123, je pořízení záznamu bez vědomí kontrolované osoby přípustné pouze tehdy, je-li to v souladu se zákonem a zároveň je takový zásah nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Je nesporné, že zákon výslovně neumožňuje obecní policii pořizovat důkazy skrytým způsobem, naopak dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii by mělo být pořizování důkazních prostředků pro veřejnost transparentní a viditelné. Skutečnost, že jde o zásadní vadu rozhodnutí, konstatoval například Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018 – 31.

5. Zároveň nebylo prokázáno, že by městská policie měřila rychlost na místě určeném policií; na jiném místě přitom dle § 79a zákona o silničním provozu rychlost měřit nesmí. Magistrát přitom nezjišťoval, že by policie dala souhlas s měřením; žádný podklad pro rozhodnutí ani důkaz k prokázání splnění podmínek dle § 79a zákona o silničním provozu magistrát nehodnotil, ani při svém rozhodování nezohlednil.
6. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné také proto, že bylo měřeno úsekovým rychloměrem, aniž by byla prokázána jeho kalibrace. Ověřovací list rychloměru osvědčuje pouze samotnou funkčnost rychloměru, nikoliv fakticitu jeho umístění a vzdálenost mezi kamerou umístěnou na začátku a na konci měření. Délka měřeného úseku, ze které je však následně vypočítávána průměrná rychlost jízdy, tak nebyla ničím prokázána. Údaj o vzdálenosti mezi rychloměry zadal do rychloměru nějaký člověk, aniž by bylo zřejmé, kdo tak učinil, a na jakém podkladě, resp. kdo vzdálenost přeměřoval, a zda vůbec byla přeměřována, vypočítávána, nebo odhadována.
7. Poté se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že žalobce zůstal po celou dobu správního řízení zcela pasivní a z přezkumu ve správním soudnictví vytváří nepřipustný třetí stupeň správního řízení. I při striktním uplatnění zásady oficiality nelze správním orgánům vnucovat roli věstců domýšlejících za účastníka řízení jeho námitky nebo neznalost.
9. Žalobce byl poučen o následcích nezaplacení určené částky ve lhůtě ve výzvě k jejímu zaplacení, obsah výzvy byl zcela jasný. Pakliže žalobce v zákonné lhůtě nereagoval ani zaplacením ani sdělením jména řidiče, správní orgán neměl možnost po řidiči dále pátrat. Situace je zcela srovnatelná s případy řešenými v rozsudcích ze dne 24. 15. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, a ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 26/2016 – 45, v nichž Nejvyšší správní soud neshledal nezákonným postup správního orgánu, který odložil věc přestupku řidiče poté, co provozovatel nijak nereagoval na výzvu k zaplacení určené částky. Pozdní zaplacení určené částky se v úřední činnosti žalovaného objevuje opakovaně v případech, v nichž při řízení o správní žalobě zastupuje Mgr. Václav Voříšek a jde o promyšlenou obstrukční taktiku skupiny kolem Mgr. Voříška a systému pojištění proti pokutám.
10. Městská policie Zlín plní povinnost dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii vhodným způsobem zveřejnit informaci o zřízení stálých automatických technických systémů, a to konkrétně na internetových stránkách v oddíle Informace občanům | Městská policie Zlín (mpzlin.cz). Mgr. Václavu Voříškovi je tato informace již známá z předchozích řízení. Souhlas policie s měřením na určených místech postačí prokázat prohlášením Policie ČR, že taková místa byla určena (např. sdělením). V daném případě je tato informace součástí spisu (CD na č. 1. 5), jak již psal žalovaný v bodě 7 svého napadeného rozhodnutí. Naposledy se Mgr. Voříšek o existenci této dohody přesvědčil dne 8. 10. 2020 ve věci projednávané pod sp. zn. 62 A 104/2017 u Krajského soudu v Brně. V situaci, kdy jsou rychloměry na stejných úsecích takto umístěné více jak 10 let a informace o nich jsou veřejně dostupné, lze tyto informace považovat za skutečnosti obecně známé.

11. K poslední námitce žalovaný cituje z rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 32 A 34/2017. Přesnost měření je zaručena tím, že vzdálenost měřících míst je velmi přesně zaměřena a oba snímky jsou opatřeny přesnými časovými razítky ze stabilní časové základny. Námitky ohledně kalibrace jsou dle žalovaného obecnými spekulacemi. V tomto případě má žalobce kalibraci na mysli nastavení kamer podle referenčních míst označujících začátek a konec měřeného úseku (viz příložený certifikát o schválení typu měřidla). Kontrola tohoto nastavení z logiky věci musí být součástí ověření, a to na daném místě, jinak by ověření vůbec neplnilo svůj účel. Pokud má žalobce jiné konkrétní informace, které zpochybňují funkčnost ověřeného měřidla, je na něm, aby je přednesl.
12. Žalovaný se ve vztahu k požadavku zástupce žalobce stran zveřejňování údajů na internetu závěrem zamýšlí nad tím, do jaké míry zástupce žalobce případy svých klientů bere jako platformu pro vyjádření své frustrace z toho, že moc soudní (zvláště prostřednictvím některých jím přímo zmiňovaných soudců) nerozhoduje podle jeho představ, a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
13. V replice se žalobce ohrazuje proti způsobu vyjadřování pověřeného zaměstnance žalovaného a proti spojení s tzv. pojištěním proti pokutám. Uvádí, že žalobce byl ve správním řízení nečinný, neboť věci nerozuměl a neuvědomil si vážnost situace. Pověřený zaměstnanec žalovaného také zbytečně a nepravdivě znevažuje zástupce žalobce tvrzením, že má frustraci z toho, že moc soudní nerozhoduje podle jeho představ.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
15. Žaloba **není** důvodná.
16. Podle § 125h odst. 1 – 3 zákona o silničním provozu za splnění zákonných podmínek obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, která je splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy.
17. Podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu *je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*
18. Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu *neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*
19. Provozovatel vozidla tedy může na výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu v zákonné lhůtě 15 dnů zareagovat dvěma způsoby, o nichž musí být, stejně jak o následcích marného uplynutí této lhůty, náležitě poučen. Především může tuto částku zaplatit nejpozději v den splatnosti. Obecní úřad obce s rozšířenou působností věc následně z tohoto důvodu odloží (§ 125h odst. 5), což znamená, že k zahájení řízení o přestupku nedojde. Místo toho ale může provozovatel vozidla rovněž sdělit údaje o totožnosti řidiče

vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6). Pokud není určena částka ve lhůtě uhrazena, učiní obecní úřad nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Následně buď zahájí řízení o přestupku proti určité osobě, nebo věc odloží, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení a zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

20. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Na druhou stranu, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud na výzvu k úhradě určené částky provozovatel nereaguje, bylo by proti smyslu právní úpravy požadovat po správním orgánu, aby provozovatele vozidla znovu a opakovaně vyzýval k podání vysvětlení. Pokud neexistují skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, správní orgán věc odloží a následně zahájí správní řízení o přestupku provozovatele vozidla. Zmínka o pokračování v šetření přestupku po neuhracení ve výzvě určené částky ve větě druhé § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu se vztahuje k situaci, kdy určená částka není včas zaplacená a provozovatel sdělí údaje o totožnosti řidiče. Není-li však naplněn předpoklad identifikace řidiče sdělením provozovatele vozidla, je zcela v pořádku, přistoupí-li správní orgán bez dalšího k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla (žalovaným zmiňované rozsudky ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 26/2016 – 45, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, dále též např. rozsudek ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 As 18/2017 – 43).
21. Správní orgán tedy v případě, kdy provozovatel vozidla nereaguje na výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu uhrazením určené částky nebo sdělením údajů o totožnosti řidiče, zásadně nemá povinnost činit další úkony ke zjišťování totožnosti řidiče (při absenci jiných skutkových zjištění). Zbývá posoudit, zda na tyto obecné závěry má nějaký vliv skutečnost, že k úhradě určené částky došlo po lhůtě k jejímu zaplacení. Ze správního spisu totiž vyplývá, že lhůta k zaplacení určené částky uplynula dne 25. 9. 2018 a určená částka byla zaplacená dne 1. 10. 2018.
22. Dle krajského soudu nikoliv. Zákon stanoví k úhradě určené částky lhůtu 15 dnů od doručení výzvy. Účelem lhůty je stanovení časového prostoru pro provedení určitého procesního úkonu, aby byly sníženy dopady nejistoty při uplatňování práv (nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99). V případě postupu dle § 125h je účelem lhůty postavit bez zbytečného odkladu najisto, zda se věc odloží nebo bude pokračovat šetření přestupku.
23. Je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla (§ 125h odst. 7 zákona o silničním provozu). Pozdní úhrada tedy nemá účinky úhrady určené částky, resp. zákon s ní nespojuje žádné účinky.
24. Pokud tedy žalobce neuhradil určenou částku ve lhůtě (čehož si minimálně měl být vědom, neboť o lhůtě a následcích jejího nedodržení byl ve výzvě řádně poučen, lhůta je dostatečně dlouhá pro provedení úhrady a bylo na žalobci, aby si, pokud hodlal určenou částku

uhradit včas, toto organizačně zabezpečil; nelze přitom předpokládat, že by jednatel obchodní společnosti nebyl dostatečně rozumově vybaven k pochopení psaného textu, jak naznačuje žalobce v replice) a zároveň zůstal po několik měsíců stran sdělení totožnosti řidiče zcela nečinný (výzva byla žalobci doručena dne 10. 9. 2019, usnesení o odložení věci bylo vydáno dne 18. 1. 2019), nemohl očekávat, že správní orgán bude provádět další šetření ohledně totožnosti řidiče, o níž dosud neměl žádné poznatky. Podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla proto byly v nynější věci splněny.

25. Žalobce dále namítl, že obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického technického systému.
26. Ze záznamu o přestupku je zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo v nynějším případě prováděno v automatizovaném režimu.
27. Podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
28. Podle § 24b zákona o obecní policii jsou-li k pořizování záznamů zřízení stálé automatické technické systémy, *je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
29. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39, ze zákona o obecní policii ani jiných právních předpisů neplyne konkrétní způsob, jakým má být veřejnost informována o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii; může se tak stát zveřejněním na úřední desce obce, na webových stránkách obce či obecní policie, případně i v periodiku dostupném na internetu nebo jiným vhodným způsobem.
30. Skutečnost, zda byla informace o zřízení automatického technického systému v nynější věci v uvedeném smyslu zveřejněna, ze správního spisu nevyplývá. Jelikož však žalobce v průběhu správního řízení tímto směrem ničeho nenamítal, nejedná se o vadu rozhodnutí a krajský soud se mohl touto dílčí skutkovou okolností zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 214/2017 – 41, a ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019 – 29).
31. Krajský soud provedl důkaz obsahem internetových stránek Městské policie Zlín (www.mpzlin.cz, stav zjištěn krajským soudem ke dni 12. 10. 2021), kde se v rubrice Informace občanům nachází informace o tom, že Městská policie Zlín provádí na místech určených Policií ČR úsekové měření rychlosti mimo jiné ve Zlíně v Březnické ulici při příjezdu do centra od Březnice. Podstatné ovšem je, zda byla daná informace zveřejněna také v době spáchání přestupku.
32. Krajský soud proto využil dále webový archiv dostupný na adrese <https://web.archive.org>, který provozuje nezisková organizace Internet Archive. Tento nástroj archivuje internetové stránky a umožňuje jejich zobrazení k určitému datu zpět v čase. Krajský soud dne 12. 10. 2021 vyhotovil snímky obrazovky internetových stránek Městské policie Zlín tak, jak se zobrazovaly ke dni 30. 7. 2017. Na stránkách Městské policie Zlín se již v této době nacházela v rubrice „Pro občany“ v podrubrice „úseky pro měření rychlosti“ stejná informace o tom, že Městská policie Zlín provádí na místech určených Policií ČR úsekové

měření rychlosti, mimo jiné v centru v Březnické ulici. Součástí informace je také mapa s grafickým znázorněním úseku, v němž probíhalo úsekové měření rychlosti. Informace o zřízení stálého automatického technického systému se tedy na internetových stránkách prokazatelně nacházela již na konci července roku 2017. Třebaže jiné časové verze zřejmě archivovány nejsou, považuje krajský soud uvedená zjištění za dostačující pro závěr o tom, že informace o zřízení automatického technického systému v místě spáchání přestupku byla ke dni spáchání přestupku (tj. srpen 2018) uveřejněna způsobem, který Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako vhodný a dostatečný, tj. na internetových stránkách obecní policie. Námitku proto krajský soud shledal nedůvodnou.

33. K námitce zákazu „skrytého zaznamenávání silničního provozu“ krajský soud uvádí, že z citované úpravy § 79a zákona o silničním provozu vyplývá oprávnění obecní policie měřit rychlost vozidel. Z povahy věci je s takovým měřením spojeno zaznamenání jeho výsledků, v opačném případě by tato zákonná pravomoc nemohla vést ke sledovanému cíli – regulaci chování účastníků silničního provozu. Zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno.
34. Dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, *je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných*. Toto ustanovení zakotvuje pravomoc obecní policie pořizovat při plnění jejích úkolů záznamy z veřejně přístupných míst. Neukládá jí však povinnost o provádění každého záznamu dotčené osoby prokazatelně informovat.
35. Jak již bylo uvedeno, informace o zřízení stálého automatizovaného technického systému byla v nynější věci uveřejněna vhodným způsobem ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Pokud žalobce spatřuje utajení či „skryté měření“ pouze ve skutečnosti, že místo měření nebylo označeno dodatečnými značkami informujícími o měření nebo jiným vizuálně nápadným způsobem, z žádného právního předpisu neplyne povinnost obecní policie při plnění úkolů v rámci zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku na úseku silničního provozu takovým způsobem postupovat. Napadené rozhodnutí proto z tohoto důvodu nelze hodnotit jako nezákonné (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 As 66/2019 – 33).
36. Žalobcem odkazovaná judikatura je v nynější věci nepřiléhavá, neboť se týká pořízení audiovizuálního záznamu v rámci kontroly taxikáře uvnitř jeho automobilu při výkonu činnosti. Nejvyšší správní soud vzal mimo jiné v úvahu, že důležitým faktorem pro posouzení, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je posouzení, nakolik je daná aktivita veřejná, resp. veřejnosti přístupná a nakolik je snímání záznamovým zařízením zaměřeno na pořízení cílených a jasných záběrů jednotlivce. V nynější věci však došlo k pořízení záznamu na veřejně přístupném místě (nikoliv uvnitř automobilu) a měření bylo zaměřeno na automobil a nikoliv jednotlivce (ostatně, řidiče nebylo možné podle záběrů ani identifikovat). Ani obecná námitka porušením práva k osobním údajům proto není důvodná. Povinnost označit místo měření svislými dopravními značkami taktéž správním orgánům ze zákona neplyne, čehož si je vědom i žalobce.
37. Z citovaného § 79a zákona o silničním provozu vyplývá, že obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel výhradně na místech určených policií. Soudy a správní orgány při posuzování dopravních přestupků a při zkoumání oprávnění obecní policie měřit rychlost

podle tohoto ustanovení shromažďují podklady prokazující naplnění uvedené podmínky, např. dohodami mezi Policií ČR a příslušnou obecní policií či stanovisky Policie ČR (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2020, čj. 2 As 357/2018 – 60).

38. Krajský soud nyní odhlédl od skutečnosti, že žalobce zpochybňuje oprávnění obecní police měřit rychlost v ulicích Přemyslova a Velvaská, kde k přestupku nedošlo; takové ulice se ani ve Zlíně nenacházejí (jedná se zjevně o tzv. typizovanou námitku). Krajský soud ověřil, že na CD založeném na č. 1. 5 správního spisu je umístěna Koordinační dohoda uzavřená mezi statutárním městem Zlínem a Policií ČR dne 13. 5. 2009, podle níž obě strany spolupracují při měření rychlosti a Policie ČR souhlasí s měřením rychlosti v úsecích dle přílohy této smlouvy. V příloze je mimo jiné uveden úsek na ulici Březnické směrem do centra. Stejný úsek je uveden i v příloze č. 2 dodatku smlouvy ze dne 4. 12. 2017. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná, neboť rychlost byla měřena v úseku schváleném Policií ČR.
39. V posledním žalobním bodě žalobce namítá, že nebyla prokázána kalibrace rychloměru. Pokud jde o samotnou kalibraci, kterou se obecně rozumí vzájemné porovnání dotčeného měřicího přístroje s referenčním etalonem, ta byla provedena dne 17. 7. 2018, o čemž svědčí ověřovací list č. 8012-OL-70302-18 založený na č. 1. 5 správního spisu.
40. Předpokladem ověření úsekového rychloměru však není, jak se žalobce mylně domnívá, měření či dokonce přeměrování vzdálenosti mezi referenčními místy (v nynějším případě referenčními značkami na vozovce, u kterých je vozidlo snímáno). Krajský soud v tomto ohledu vychází z opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovení měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování stanovených měřidel: „silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu“. V dané věci není sporné, že bylo měřeno úsekovým silničním rychloměrem s dlouhým měřicím úsekem, který měří průměrnou rychlost vozidla (CAMEA Unicam VELOCITY 3). Zkouška přesnosti takového rychloměru se provede dle čl. 6.3.3.2 uvedeného opatření obecné povahy v místě instalace rychloměru pomocí měřicího vozidla s etalonovým rychloměrem. Měřicí vozidlo projede zkoušeným měřicím úsekem rychloměru nejméně pětkrát, přičemž se průměrná rychlost ve zkoušeném úseku měří současně zkoušeným rychloměrem a etalonovým rychloměrem ve vozidle. Tato zkouška byla dle shora uvedeného ověřovacího listu provedena v místě měření dne 17. 7. 2018.
41. Úsekový rychloměr proto bylo možné v daném úseku používat k měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování nejvyšší dovolené rychlosti; konkrétní vzdálenost mezi referenčními místy (pokud je v souladu s certifikátem o schválení typu měřidla v intervalu 100 m – 10 km; opak však žalobce ani netvrdí, přičemž ověřovací list z tohoto certifikátu vychází) nemá pro věc žádný význam.
42. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

44. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 10. listopadu 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce